

15

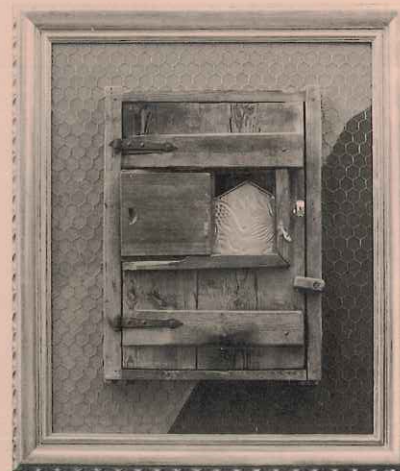
COLECCIÓN
LITERATURAS DE ARAGÓN
Serie en Lengua Catalana, 15

VERS A VERS A BARCELONA JOSÉ MIGUEL GRÀCIA

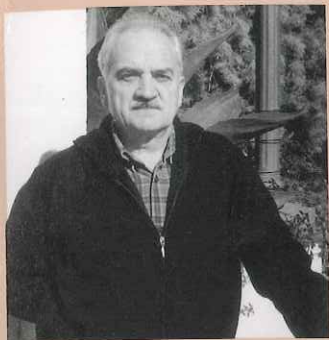

**GOBIERNO
DE ARAGON**
Departamento de Educación,
Cultura y Deporte

VERS A VERS A BARCELONA

JOSÉ MIGUEL GRÀCIA

José Miguel Gràcia

José Miguel Gràcia va néixer a la Codonyera —al Mesquí (Terol)— l'any 1941. Va estudiar Ciències Econòmiques a Madrid. Ha treballat en diferents empreses internacionals i des de fa uns quants anys, ho fa com a responsable de l'Àrea de Finances de una gran multinacional a Barcelona. Manté casa a la Codonyera. Des de 1999 escriu poesia i ha publicat el poemari *Davall d'una olivera* als Quaderns de les Cadolles, col·lecció editada per l'Associació Cultural del Matarranya i l'Institut d'Estudis del Baix Cinca. La seua obra poètica *Pasqual Andreu, lo Florit* va estar finalista del Premi Guillem Nicolau de 2003. En José Miguel Gràcia ha publicat també —any 2005— un llarg poemari, *Fets i temps de la Codonyera*. Té escrites altres obres, *XXIII Poemes-Reflexions i abstraccions* —obra seleccionada pel Jurat del Premi 2003 de poesia, *Santa Isabel de Aragón de la DPZ—*, *Si les pedres parlaren...*, poesies esparses i treballs literaris i plàstics en preparació. El passat estiu, amb ocasió de la Trobada Cultural del Matarranya i del Mesquí, va presentar l'exposició *Finestrons i finestretes*. Es tracta d'un conjunt de peces plàstiques on es fusionen la poesia, la fotografia i la fusta vella —velles finestretes restaurades—, a la recerca de la unitat conceptual de l'obra. Aquesta exposició ha estat a Fraga i Vall-de-roures i hom projecta de dur a altres llocs de l'Aragó i a Catalunya. En José Miguel Gràcia és un actiu defensor i promotor de la llengua i la cultura de la Franja de l'Aragó. Sovint col·labora en la revista *Temps de Franja*.

VERS A VERS A BARCELONA

Colección «Literaturas de Aragón»,
Serie en Lengua Catalana, 15

Premi Guillem Nicolau 2004

José Miguel Gràcia

vers A vers

A
BARC E LONA

**GOBIERNO
DE ARAGON**
Departamento de Educación,
Cultura y Deporte

FICHA CATALOGRÁFICA

GRÀCIA ZAPATER, José Miguel

Vers a vers a Barcelona / José Miguel Gràcia. –
[Zaragoza] : Departamento de Educación, Cultura y
Deporte, D.L. 2005

64 p. ; 19 cm. – (Colección Literaturas de Aragón. Serie
en lengua catalana ; 15)

Premio Guillem Nicolau 2004

ISBN 84-7753-173-0

I. Aragón. Departamento de Educación, Cultura y
Deporte. II. Título.

821.134.1-14"19"

*Aquests poemes han estat
escrits, d'ençà de la tardor
de 2003 fins l'estiu de
2004, per un aragonès que
estima Barcelona de debò.*

© José Miguel Gràcia Zapater

Edita: Gobierno de Aragón

Departamento de Educación, Cultura y Deporte

Disseny de coberta: Paco Rallo. Futuro espacio de diseño

Fotografia de coberta: «Panots de Barcelona»,
de José Miguel Gràcia

Imprimeix: COMETA, S.A.

Ctra. Castellón, km. 3,400 – 50013 Zaragoza

I.S.B.N.: 84-7753-173-0

Dep. Legal: Z. 1195-05

ÍNDIX

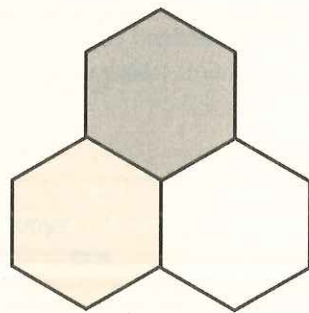
Panots de Barcelona	11
Des d'Esplugues trenco el cercle	13
La palmera de la plaça de Letamendi	14
La Fundació Joan Miró	15
La Rambla Catalunya.....	16
Variacions sobre el mateix tema per a una oda —epigramàtica i no acabada— a Barcelona	17
Noms dels sons	20
Reflexions després d'un passeig ecologista —que no he arribat a fer mai— per la Serra de Collserola ..	21
Catifa	23
L'Eixample	24
Mercat del Born	25
Dolç arquitecte de l'Hospitalet	26
El Pavelló Mies van der Rohe	27
Comprat als Encants Vells.....	28
Sant Medir i la vila de Gràcia	29
Des de Montjuïc.....	32
Desig d'un poeta	33
Travessant un pas de semàfor	34
Núvol i cadira.....	36
Sonet a la Rambla amb una rima de rima, segons es mira	37
Els raigs divergents	38

CAT	39
Algú ens ensenya a oblidar?	40
Al Fòrum no hi ha futbol	41
L'ou com balla	43
Confessió	44
Poema de les eixides de tomballons	45
La truita del Llobregat	49
El Tibidabo frega els peus de Déu	51
Pleniluni	52
Al Turó Park no hi trobareu pas la llibertat	53
Les granotes del carrer Aragó.....	54
El baró de Maldà	56
El tramvia Blau	59
Dissabte	60
El gat que viu dins del llibre o el poema que demana un mot.....	61
Oberta a la mar	62
Fi.....	64

Panots de Barcelona

La flor de quatre pètals,
estenall per voreres,
paisatge urbà barceloní.
Quatre setmanes portes d'assecatge
i un bon brassatge —sorra i ciment.

Jo t'he vist llis
llis bisellat
quadriculat
i buixardat
punta diamant
ratllat a tires
de quatre o sis
de dotze i més
en diagonal
tires a espiga
punt i rodones
com xocolata
de quatre preses
rectangulars
de vuit de deu
i vint-i-vuit
i portes lletres
noms de carrers
de quatre cercles
de Mataró
pas de diamant
tipus anglès
tipus la flor.
Morfologia
naturalesa

geometria
hexagonal
panot Gaudí
paisatge urbà
barceloní.

Panots de Barcelona que amuntegueu petjades
de pas d'espardenya, de pas de sabata, de pas del que
[passa.

Heu vist mitjons, mitges i calces, faldilles, pantalons.
Tantes mirades s'entortolliquen entre peus, cames i, fins i
[tot, culs...!

Passeig de Gràcia, d'amples voreres esteses de panots,
[digueu a aquests:

mireu més amunt,
veureu la Pedrera, casa Batlló, casa Amatller,
un francès, una alemanya i un anglès; unes noies
[d'Oklahoma
i els ulls oblics i digitals d'un japonès;
més amunt: psicodèlia, línia i forma modernistes, sota un
[blau de cel.

Des d'Esplugues trenco el cercle

Ara em recordo, un dia llegí:

*A l'univers hi ha cent mil milions de galàxies
i en cada galàxia, cent mil milions d'estrelles.*

Avui, pensant-ho bé, puc afegir:

*En cada estrella hi ha cent mil milions de planetes.
En cada planeta, cent mil milions d'éssers pensants.
En cada ésser pensant, cent mil milions d'idees.
En cada idea, cent mil milions de solucions.
En cada solució, cent mil milions d'interpretacions.
En cada interpretació, cent mil milions d'interessos.
En cada interès, un ésser —no res— dins l'univers.*

Perquè a Barcelona n'hi ha molts de carrers
i al capvespre s'encenen les llums.

I encara més:

des d'Esplugues veig el mar

llunyà

gris

sense

horitzó.

de la palmera de la plaça de letamend.

cap al blau
creix i creix
fuig del fum
trenca el vent

un cos
prim
un coll
llarg
i un ma-
toll
es fa
cap

verd co-
lor
del pal-
mer
a pal
mades
frega
el cel

el ge
gant
del ca-
rrer
treu la
força
dels a-
rrels
si és que el
seny
ha per-
dut
de la
terra
ja és molt
lluny

cull el cel
a grapats
quan la rauxa
l'ha guanyat

La Fundació Joan Miró

Sòlida blancor de set colors
que envaeixes totes les transparències
de la llum de la Mediterrània.

Quan tanco els ulls i et penso,
només veig una fondària a flor de pell,
estructures i un Sert cel.

No puc agafar el futur des de la finestra.

La Rambla Catalunya

La tarda del dissabte camina
—asèptica i subtil—

per la Rambla Catalunya,
no té pressa perquè en arribar la nit
s'encendran tots els neons.

Els maniquís vestiran els artificis dels humans
i assajaran actituds insolents, tal vegada de menyspreu,
conscients del disseny delejat que porten sobre.
Grumolls de passavolants.

Per tota la ciutat
la terra es mor sota l'asfalt.
I aleshores, dins d'uns glaçons,
em guardo versos uns segons.

Variacions sobre el mateix tema per una oda —epigramàtica i no acabada— a Barcelona

Introducció

Barcelona! Corda'm les sabates de trepitjar l'asfalt!

Barcelona! Corda'm a l'estètica oberta i neta!

Desencapsar les essències modernistes de la teva

[arquitectura!]

Hem sento educit.

Trama

Barcelona és bona si la bossa sona?

Barcelona sona si la bossa és bona?

Bona és la bossa si sona Barcelona?

Barcelona és la bossa si sona bona?

Sona bona la bossa si és Barcelona?

És Barcelona si la bossa sona bona?

És Barcelona la bona bossa si sona?

La bossa bona si sona és Barcelona?

Si és bona Barcelona la bossa sona?

Si és la bossa Barcelona sona bona?

Barcelona és la bossa bona si sona?

La bona bossa si és Barcelona sona?

Si sona bona la bossa Barcelona és?

Si sona és bona la bossa Barcelona?

Si és Barcelona la bossa sona bona?

Bona bossa és la Barcelona si sona?

... ..

Desenllaç

Què ens importen les respostes
si són tan bones les preguntes
com l'epigrama del xai.

Noms dels sons

Pel vestíbul de l'Auditori de Barcelona
hi passejava una idea
un dissabte d'hivern.

**Com la destal del llenyater del ritme,
la cesura trenca el vers
i en reeixir un hemistiqui
n'apadrina un altre.**

**Com alfa: l'elemental opulència d'una nota
camí de l'accessió tonal envers el cel.**

**UT quedam laxis REsonare fibris
Mlra gestorum FAMuli tuorum
SOLve polluti LABii reatum.
Sancti Iohanes.**

**Per a que puguin tots els teus serfs
amb tota la veu fer ressonar
allò dels teus gests més admirables
dels impurs llavis esborra el clap.
Oh! Sant Joan.**

UTILitat UTòpica DONà el DO

i pel vestíbul de l'Auditori de Barcelona
hi passejava una nota
un dissabte d'hivern.

Reflexions després d'un passeig ecologista —que no he arribat a fer mai— per la Serra de Collserola

Sacsegeu un arbre jove i us deixarà a les mans els fruits
[matiners.

Si sacsegeu un arbre vell —sense anar més lluny a mi
[mateix—:

no hauríeu d'esperar tendres cançons d'amor,
ni utòpics, ni revolucionaris plans per l'avenir,
ni punyents codis de lleis per a un ordre universal,
ni una exultant joia en defensar la seriositat.

Però, és clar, si em burgineu i tant em remeneu i xinxoleu,
de sobte us espetegaré:

—Tinc un peu pirriqui
i l'altre espondeu,
coixejo d'un iamb,
quasi del troqueu.
Foteu-vos! Adéu!

Quan ja sóc sol, a corre cuita me n'adono que,
[dissortadament:

encara puc recollir primaveres de colors
pel sotabosc dels divuit anys, fart de cireres de pastor.

Encara puc cantar ditirambs a la lleialtat, la igualtat
i a la justícia a l'ombra d'un pi blanc de Santa Creu d'Olorda.

Encara puc treballar amb les eines feixugues de
[l'estadística econòmica
sobre un taulell lacat, de cirerer tintat amb estructura en pi,
[melis i roig.

Encara puc rellegir la Ilíada, Ausiàs March, el Quixot i si més
[no la Divina

Comèdia i l'últim poeta:

avanguardista,
postsimbolista,
neorrealista,
postmodernista
i a mi mateix
—garbuix en vers—;

o guanyar dies i perdre el temps per la Serra de Collserola
[des de Sant Just Desvern.

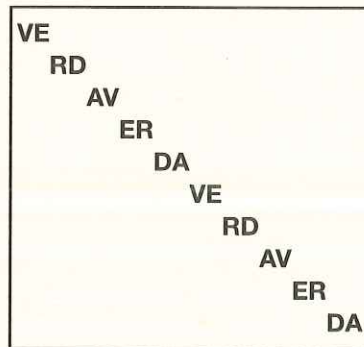
Encara tinc l'edat per a la utopia...

Catifa

Ja soc aquí —digué el President
Tarradellas i el TRAMBAIX.
No lluny era en Macià.
Anacrònica presència del futur.
Llengua que hi mou les paraules dels

v
i
a
n
a
n
t
s.

Catifa verda que hem guanyat.
Si agrada a pocs,
possiblement viurà molt anys.

L'Eixample

Des del cel:
bresca dels humans
sense mel.
Carnera per a
servar el bon sentit
i la racionalitat.
I tan hexagonal com els panots
d'unes voreres amples de gegants
Arran de terra, fent l'espai:
Ildefons Cerdà.

Mercat del Born

Nuada la ciutat medieval: de terra, pols de les tropes i suor
[dels barcelonins.

Nuades les idees d'arquitectes i dels professionals d'avui.

Dins de la gàbia de ferro d'arquitectura del dinou
resten les cases, palaus, carrers, patis i pous,
antics remors de l'aigua del Besòs,
runes de drets i un tram
del rec Comtal.

101

Dolç arquitecte de l'Hospitalet

Jove era i deia:

—*Odio els envans*

i més les parets mitgeres,

i encara més, les mestres

quan s'aixequen

per a tancar als homes,

els seus pensaments

i les seves idees.

I quan es va fer gran:

era, més que paleta, arquitecte tecnòcrata.

I de vell, que el va atraure la llengua i la cultura,

es dedicà a parlar,

a escripturar parets

i a la dolça **apicultura**.

El Pavelló Mies van der Rohe

Dues línies paral·leles: el sostre i el terra.

Ònix, vidre i marbre verd,

tota la modernitat —l'any 29— a Barcelona.

Reix cada dia més present,

la geometria es fa angle recte i claredat,

surten de l'aigua reflexos d'acer, futur i ombra,

i una cadira dóna nom a Barcelona.

barcelonabarcelona
barcelonabarcelona
barcelonabarcelona

Comprat als Encants Vells

Groc de nacre vell
de barnilles fines,
gairebé esmolades
—ganivet del vent.

Guardiola —entre les puntes esvaïdes—
de notes d'àries, duets o cors,
de mirades trencades i insinuants,
de mormols entre els llavis i brodats.

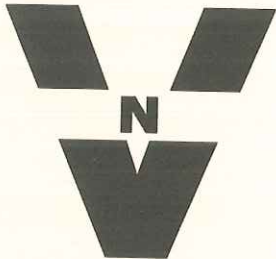
En sortir un dia d'un aparador del carrer Ferran,
dins d'una calessa:
vaivereigs, somriures,
vaivereig de mà.

Recordes les fragàncies de l'aigua de Colònia,
del coloret i del sabó *Heno de Pravia*?

Et recordes dels estius
llargs i ardents, de dia
i rellents, de nit? Batent..., batent...

De l'entrada d'una casa modernista,
carrer Consell de Cent,
diuengejant en sorties entre mans
suaus de cremes i pocs anys,
ventallant hidrocarburs
entre cops de pistons i octans
d'un *Hispano Suiza* lluent.

I fins aquí he arribat.
De bagatel·les del passat
n'estic ben esmussat.

Sant Medir i la vila de Gràcia

Era Sant Medir un pagès
que vivia a San Cugat
cap allà a l'any 303,
domini de Dioclecià,
el qual aviat emprengué
persecució dels cristians:
un d'ells el bisbe Sever,
que el trobà un bon dia el Sant
plantant faves a un verger,
quan fugia dels romans
per Sant Cugat del Vallès.
El bisbe al Sant declarà
que si pregunten per ell
els digui la veritat:

—*per aquí ha passat Sever
quan les faves he plantat.*
En preguntar, respongué
amb tota sinceritat.

I les faveres creixents,
les flors a punt d'esclatar,
el miracle és evident
i el romans molt empenyats.
El Medir s'emporten pres
i el Sever que han capturat,
sense deixar passar el temps
tots dos són martiritzats.
Gran de Gràcia és el carrer
on visqué Josep Vidal,
poca salut i forner,
i també devot del Sant.
Un bon any li prometé

—segle dinou, a mitjans—
 que aniria, si el sanés,
 a l'ermita tots els anys,
 a l'ermita del Vallés,
 de Collserola, al costat,
 tocant un sac de gemecs
 i muntant el seu cavall.
 El sanaria —s'entén—
 perquè ho féu el primer any
 i ho va fer sempre després.
 En sortia el tres de març
 voltant, de Gràcia, els carrers,
 l'acompanyen familiars,
 amics i veïns després:
 una colla es va formar
 i ara en són trenta i creixent.
 Com romiatge començà
 el que avui la *Rua* és,
 de colors queda l'asfalt
 amb tones de caramels,
 amb rialles dels infants
 i amb pares portant saquets.
 El balcó més ple que mai,
 plaça de Rius i Taulet.
 És període electoral?
 —*D'on venen tants caramels?* —
 es pregunten els vianants.
 Hauran de venir del cel
 suposen els benpensants.
 Potser que el bisbe Sever
 i Sant Medir, sant pagès,
 treballen un hort molt gran
 amb faveres i paper,
 canviant l'àcid germinal

—desoxiribunocleic.
 Les faves van dolcejant
 esdevenint caramels.
 Quina és la veritat?
 Com jo ho vull saber de cert
 —transgènics o naturals?—
 ho preguntaré a un gracienc
 que és home ben il·lustrat
 —a Santa Eugènia naixé—
 fil per randa em farà un pam
 del quan, el com i el per què,
 perquè estic segur que ho sap
 i per Gràcia el cercaré
 o per la Vall de Balat.

Des de Montjuïc

Guixo sobre el mar
una mirada sense fi,
tot esperant que les ones se l'emportin
cap a l'impiu agraïssot de la memòria.
Aquesta nit dormiré tranquil.

Desig d'un poeta

(Un somni i una maleta que restava oblidada en un racó d'un
brocanter de Barcelona)

Recol·lia els fruits del pensament
quan la nit volia fer-se matinada,
tan bon punt el destí em jugà una mala passada:
aqueixa nit es trencà l'enganxall del meu vagó
i vaig restar per sempre dins del túnel fosc del buit.

No em serviria de cap cosa el gruixut equipatge
que portava arranjat al furgó.

Gosarà algú obrir la maleta gran de cuir llustrós?
Dins està esperant una samarreta de punt,
teixida amb fil —de caps torçats i entrellaçats,
gens texturats— de cotó cru i versos blancs.

Travessant un pas de semàfor

Malrobat anava un home per un carrer de la ciutat.
Malrobat d'idees i malurat de nostàlgia.
No portava patracols, estripats els pantalons, el sud al
[rostre,
un de matí al somriure i als ulls una planúria immensurable.
Les sabatilles esportives guanyaven el groc al semàfor
mentre l'amplària del carrer es farcia de cotxes, motos i un
frec de decibels.

Una olor sense olor, sense plom, sense fi com qui enyora
[l'origen i el destí.

Només li restaven dos carrers per arribar al xamfrà
[esventrat,
on hi plantaran apartaments petits d'un luxe estret. I ho
[seran tant
de petits que no hi cabran, ni tant sols els anys de
[l'hipoteca, que arrosseguen.

Fa uns anys em diríem: és un manobre. Avui, però, sense
[papers
o amb pocs papers, el mestre d'obra li ha donat feina
sense un paper —és l'era virtual-global-deslocalitzadament-
[intel·lectual.

Minso el sou, minsos els drets i entre tots alcen parets.
Dorm en un piset obscur, vell i estret; hi dormen set, o vint
o més.

Potser un dia escolti una cançó en català, a l'FM d'un racó
[del transistor.

No l'entendrà, o tal vegada, sí. Per què Mossèn Cinto
[Verdaguer?

*Dolça Catalunya,
pàtria del meu cor,
quan de tu s'allunya
d'esperança es mor.*

No va venir, és cert, a estudiar a Barcelona, l'home del
[semàfor,
Tant de bo que ho puguin fer els seus fills, a més de tenir
[dues parelles
d'esportives i un CD.

Núvol i cadira

J
OV
OL
DR
IA
SEURE
SOBRE
LA CA
DI RA
CIRCUM

STAN
CIAL

surant per l'epidermis subtil d'evanescències i textures de l'ocre de bismut sobre els marrons i grisos envoltat de lletres als miralls i quan les creus dels cementiris es fan signes d'una negror esdevenidorament poètica i més avall el joc i més amunt la idea s'esmuny en escriure un poema plàsticament irreductible amb fustes papers cartrons llibertat democràcia esperit català un collage de mans-peus una samarreta un vell mitjó i un violí mut

INFINITAT DE NÚVOLS

SLOVÙN ED LADAVAG NU

BASTANTS NÚVOLS

SLOVÙN SCOP

TRES O QUATRE NÚVOLS

LOVÙN NU

un quadre
infinitat de quadres
són tant iguals els quadres del pintor
que tots són un i aquest és tots
i tots es necessiten
per a fer-se un.

Sonet a la Rambla amb una rima de rima, segons es mira

Es fa l'ordit amb passes i petjades;
llengües, cultures són cruïlla i trama.
Pelfa estrambòtica que hi creix debades,
mes cada dia neix nova la Rambla.

Raja la Font, no volen tornar a casa;
comerç al detall, tiren les cartes;
planter d'estaquirots de cent contrades
i la música i balls dins de rotilana.

Pells i colors de tosques mans i cares,
turistes, paella i enciam per les tardes.
Paper grotesc dels erms trets d'una cara.

Colom, al Mercat, brosteja les tapes
per tant que el Liceu perd el poncellatge.
És més Rambla del món que catalana.

Somniar dies no és somniar, és envellir-se
Somniar dies no és somniar, és envellir-se
Somniar dies no és somniar, és envellir-se
Somniar dies no és somniar, és envellir-se
Somniar dies no és somniar, és envellir-se

En obrir-se els forats de les estrelles,
els colors dels raigs divergents del Palau Nacional,
atrets per nuclis pesants de negror quasi infinita,
van orbar tot just
set ulls petits de petits estels morts.
Alhora, l'obscuritat va perdre tot el misteri
i quan la lluna s'arrodoní,
la nit es va fer dia.

CAT

Algú ens ensenya a oblidar?

Vinc del carrer Pelai i travesso la plaça Universitat.
Encara hi és l'històric edifici d'Elies Rogent
—romànic en la distància i Poblet al record—,
perquè un noi i una noia surten per la porta d'en mig,
semblen estudiants agafant-se les mans.
Intueixo que vénen del vetust jardí botànic
on els endemismes illencs es donen la mà amb els
[peninsulars.

Abaltit en la recordança,
no faig res per inventar com era jo a la seva edat,
tal vegada perquè:

quan el record es perd en la distància,
del buit de la memòria, encara em puc gaudir.

Al Fòrum no hi ha futbol

Pals progressistes,
pals conservadors,
pals i pals a les rodes.

? ? ? ? ? ? ? ? ? ? *

No he vist barretines penjades als sostres,
però en sortir he assaborit molt més la meva llengua
i fins i tot, quan era dins, sentí
un regust per les altres llengües del món.

No he trobat respostes a res,
tal vegada, fútils reflexions que poden esdevenir positures
[conceptuals,

una frisança interior i un desig
d'acaronar tota la terra.

Mar, ritmes, músiques, llum i balls d'òxids,
mentrestant un guerrer de Xi'an —sense llança ni
[espasa—

envia missatges SMS de pau al emperador Quin, a Bush
i, a més a més, a més de tres.

Plantats volums ingràvids de bellesa i ciment
i jo, tot lliure, he menjat i he begut, he pixat i he cagat
quan he volgut.

A mi el Fòrum m'ha agradat i, si més no, no hi ha futbol.

*

*

Porucs
a l s
canvis?
O serfs
d'unes
idees?

De massa cultura?
De poca cultura?
Perquè són pobres?
Potser amb fortuna?

Perquè
són o
no són
estetes?

Perquè no tenen tetes?
Perquè no són poetes?
Perquè hi veuen
massa? Perquè no hi veuen?

L'ou com balla

Giravolta el claustre,
giravolta l'ou
—el rovell, la clara—,
la pica no es mou.

Es ferren les mules,
es ferren les portes,
es ferren els ous
i es ferren els homes.

Cercant l'equidistància
quan brolla clara l'aigua,
es perden utopies
mirant-hi *l'ou com balla*

Confessió

Al carrer Petritxol compro un fals
escaire de xocolata amb melindros.

Ja no vessen angles
les butxaques meves,
verticals *butades*
han tibat els vèrtexs.

Poema de les eixides de tomballons

(Tornava a Barcelona des del poble pensant...)

Ix
el sol
i dóna
un tomb.

Ix
la lluna,
creix
o muda.

Ix
la vida
quan ve
el dia.

Ix
un arbre,
fulles,
branques.

Ix
sembrat,
civada
o blat.

Ix
un poll
de dins
del groc.

Ix
un home,
riu
o plora.

Ix
un pare
que no és
frare.

Ix
la mare
que no
para.

Ix un déu
i algú
s'ho creu.

Ix
el Déu
amb una
creu.

Ix
un so
que cerca
el to.

Ix
un llibre
que ens fa
lliures.

Ix
un diable,
sembla
un àngel.

Ix
la puta
fent
la ruta.

Ix
un cuc
pudent
d'un suc.

Ix
un pet
d'un
foradet.

Ix
la idea
vella i
lletja.

Ix
un món
global
i tort.

Ix
un *heill*
ara
d'Israel.

Ix
la mort
amb un
falçot.

Ix
un home
nou i
jove.

Ix
futur
que no
fa tuf.

Ix
el sol
i dóna
un tomb.

Ix.
Ix.
Ix.
I reix
el món.

La truita del Llobregat

A un toll
del Baix Llobregat,
tot un jorn
hi pescà un home
malaurat.

No era una havanera
la canya d'en Pep,
era de carboni
i amb l'ham d'un fil prim.

Esquer per l'ham no li en mancà:
posà mosca o cullereta,
mes no picà, ni truita ni perca.

Purins, adobs i pesticides
ballaven un vals.
Ni trets nitrats; nitrits, nitrós, nitrur
queden al riu.

En Pep —abatut—treu la papaterra i para l'ham.

Totes les papaterres són orbes,
sense peus ni mans,
menys la d'en Pep
que escriu poemes com aquest:

a
 t
 i
 u
 r
T
 -snarrans-
 s re vers
 srevni'l'invers
 srevevers
 srev nu 'd' un vers
 s re vidivers
 s rev nenvers
 srevna'l'anvers
srev snu'd'uns **vers**
s revrepervers
 s revedever s
 - inu 'l' uni -
 s re vers
 -nocon-
 vers
 i
 o
 v v
 e e
 r r
 s s

El Tibidabo frega els peus de Déu

Ell sotja la humanitat des de la seva talaia
particular, ben aixecada, entre l'eufòria i l'excel·lència.

La ciutat ha crescut braços que pretenen enjogassadament
un tira i arronsa entre la mar i la muntanya.

D'enllà del seu infantil cartipàs intel·lectual
els plantejaments esdevenen acurades solucions
per a tot i per a tots. S'ha fotut l'eternitat a la butxaca
quan

al Saló dels Miralls del Tibidabo

s'ha vist

gras

i prim,

petit

i alt,

estilitzat

o botinflat,

ganyotaire divers

i omnipotent

per fora.

I per endins:

un déu pensa per ell.

Pleniluni

[illegible]

Entro a casa i penjo les paraules inútils
a un penjador Thonet, de peu, austríac i psicoanalista.
Quedo lliure i tranquil, però amb les cames pesants,
i un buit al cap de bombolles constrenyides
que volen escapar-se cap el sostre del rebedor estelat.

Entre l'espai que deixen dos instants,
com una flor de pètals invisibles s'ha fet de nit
per sobre de Sant Pere Màrtir i la Torre de Comunicacions
i surt un crit de l'obscur de l'altre costat de la lluna.

Demà plourà estrelles
que mullaran els carrers abans de desfer-se el pleniluni.

Al Turó Park no hi trobareu pas la llibertat

A les fulles d'alzina del Turó Park han escrit versos els
[poetes.
Aristòcrates alzines del boscany impol·lut, hi romandreu
[sempre
escrivint els mateixos poemes sota un bell tempir de silenci,
envoltades i impregnades de les blanques i intenses
[fragàncies
de les magnòlies.

A la porta, Pau Casals escriu versos de bronze i Espriu porta un violoncel universal.

Nogensmenys aquella tarda, jo, aquella tarda sens dubte
tenia un rar desig, profund, intens, vital, quasi infantil:
donar un cop de peu a una llauna de sardines buida,
rovellada, mig xafada, foradada, esventrada
i aterrada entre la pols d'un camí que no va enlloc
i a les voreres, matolls analfabets i romaní xuclat per les
[abelles]

Lliure!

Al Turó Park no hi trobareu llaunes pels caminets,
i menys encara,
llibertat.

Les granotes del carrer Aragó

Les granotes del carrer Aragó
salten i salten a cops de pistó.
Les granotes del carrer Aragó,
ment i intel·lecte, porten eixorcs.

Rauc! Rauc! Rauc!

L'hipersensual sentiment del seu raucar
escorre llaceres al coll dels vianants.

Rauc! Rauc! Rauc!

Paleta alternativa i irracional barreja de colors,
blancs sobre el negre i un repunteig d'escala cromàtica.

Rauc! Rauc! Rauc!

Tenen pressa per arribar on la distància és infinita
—el no arribar-hi és la impotència o és l'òbit.

Rauc! Rauc! Rauc!

Si cada dia que passa n'arriben més,
la ciutat haurà de tancar les portes.

També tinc granota
que és ben diferent.
La meua és la meua,
les altres són d'ells.

Rau-rau! Rau-rau!

També tens granota
que és ben diferent.
La teua és la teua,
les altres són d'ells.

Rau-rau! Rau-rau!

També té granota
que és ben diferent.
La seva és la seua,
les altres són d'ells.

Rau-rau! Rau-rau!

El baró de Maldà

El baró de Maldà,
en Rafel d'Amat Cortada.
El baró de Maldà,
en cantem. Anem a pams.

El baró de Maldà
al carrer del Pi té casa.
El baró de Maldà,
més que casa és bon palau.

El baró de Maldà
es passeja per la plaça.
El baró de Maldà
es desperta al gall cantant.

El baró de Maldà
dia a dia n'omple els fulls.
El baró de Maldà:
modes, viatges, vida i balls.

El baró de Maldà
a l'estiu arriba a Esplugues.
El baró de Maldà:
casa, un hort i gallinam.

El baró de Maldà
menja cols, faves i bledes.
El baró de Maldà,
escudella amb força carn.

El baró de Maldà
a un calaix deixa el que escriu.
El baró de Maldà
escriu sempre en català.

El baró de Maldà,
perdiu menja i botifarra.
El baró de Maldà,
nous i ametlles amb vi i pa.

El baró de Maldà
ronda per plaça de l'Àngel
El baró de Maldà,
plaça Nova, Born i Pla

El baró de Maldà
llepoleja confitures.
El baró de Maldà,
mató, fruita i bons gelats.

Al baró de Maldà
el mal temps no li fa gràcia.
Al baró de Maldà
li fa por el canvi social.

El baró de Maldà
berena llet i xocolata.
El baró de Maldà
pren melindros i secalls.

El baró de Maldà,
llengua viva del divuit.
El baró de Maldà,
locucions, mots i refranys.

El baró de Maldà
llueix greix, perruca i pòlvores.
El baró de Maldà:
processons i missa. Hi va.

El baró de Maldà
i les bèsties de l'infern.
El baró de Maldà
amb Perucho s'han trobat.

El baró de Maldà
 quan viatja va en carrossa.
 El baró de Maldà,
 del tiet virrei Amat.

El baró de Maldà
 va escriure de tot i més.
 El baró de Maldà
 com en Llull o en Josep Pla.

El tramvia Blau

El tramvia Blau
 no perd l'esperança
 d'arribar a la mar.
 Avui no és distància

U

B R U N Y I T

adacnar B . L . A . U tòpicman

T R A M V I A

acifàrgil-la C . L . A . M etròman

G R U N Y I T

a	o	v
i		a
l		s
e		ó
r		s

Dissabte

La plaça de Catalunya és plena de dissabte.

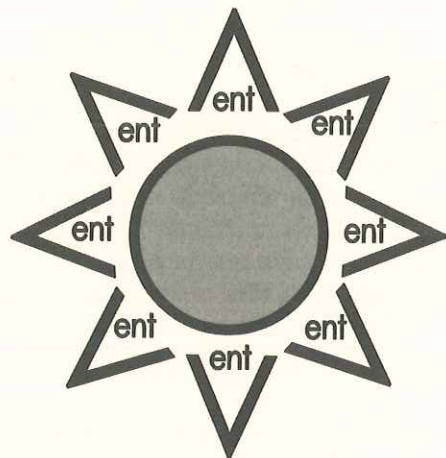
Trossets de món, d'accents, de llengües
i una gamma de música i colors
esborren gespa, bancs, espais vitals i paviments.

El mestissatge ben absent.
Mentrestant, hieràtic, el President Macià
aprèn llengües, però se n'oblida del català
no pas voluntàriament.

El gat que viu dins del llibre o el poema que demana un mot

Al mercat de Sant Antoni he comprat un llibre sense títol i sense autor. Podria ésser un llibre anònim i fins i tot apòcrif. La portada porta un forat forçat que travessa els fulls fullejats i despullats. Aquest llibre es va entotsolar de debò quan era infant de mamella entortellada de monja. On era el pare on era la mare on era l'avi on era l'àvia.....on.....era.....Déu? Els déus no escriuen llibres només dicten coodis. Pel buit de la portada surten plagis evanescents de tots els principis universals i indemostrables fora de la memòria del temps i dins de la foguera que la lluna encén cada vint-i-vuit dies en camps d'estrelles mortes des de sempre i per sempre com un càstig per la seva magnificència inexistència al marge de les ments displicents i independents com un dentall de dents d'un gat irreverent foragitat per manca d'objectivitat del forat en el qual mora immoralment des que els segles eren mil·lenis al llibre vell que he de comprar irrespectuosament quan tingui _____ al mercat de Sant Antoni.

Oberta a la mar

Hi ha una rosa dels vents al terra de la plaça Pau Vila,
a la porta de la Barceloneta

Puja l'onatge del llevant,
del xaloc, del migjorn i del gregal,
pugen contentes les ones
per l'ample de la Diagonal.
Barcelona s'ha obert a la mar.

De forejadores de la Mediterrània
heu passat a passavolants de la ciutat.

Pareu esment! L'orsejar entre els cotxes no és pas fàcil,
els homes bufen de valent i alguns amb força mala llet.
Dubteu quan us convingui, creieu a quants vulgheu!,
a la ciutat el rei és el ciment.

De vegades hi trobareu la incultura com deessa
del raonament, afanyeu-vos en sortir del seu entorn.
Carrers a sobrevent i sotavent i en mig cruïlla i dubtes...,
per a entendre'n el sentit penseu futur.
Planteu-vos al vent de terra endins!

—mestral, ponent, garbí—,
la història de bufades és ben trista...
No cerqueu ciutadella, ni defensa,
empreu a dojo la intel·ligència i, si més no,
obriu el cor a l'esperança.

Ones suaus, ones bufones,
curvatures gaudinianes,
esdevindreu en nostàlgia
en arribar a rectilínies.
Per sort, en pujaran noves.

Bon cop de mar!,
cal defensar la terra.
Puja l'onatge del llevant,
del xaloc, del migjorn i del gregal,
pugen contentes les ones
per l'ample de la Diagonal.
Barcelona, rosa dels vents de terra i mar.

Fi

Vull arrencar el vers que es fa poema i llibre
perquè els llibres, en tancar-se, es moren.

Vull plantar el vers a redós de l'oblit
i del vent.

El meu vers, a Barcelona va creixent.

TÍTOLS PUBLICATS

1. CLARAMUNT ADELL, Teresa: *Contalles. Així parlem a les comarques de la franja*. Zaragoza, 1985.
2. VIDIELLA JASSA, Santiago: *Converses sobre coses passades i presents de la vila de Calaceit*. Zaragoza, 1984.
3. QUINTANA, Artur: *La nostra llengua. Gramàtica de llengua catalana*. Zaragoza, 1984.
4. CHAUVÉLL, Josep A.: *L'home de França*. Zaragoza, 1986.
5. LOMBARTE ARRUFAT, Desideri: *Pena-roja i Vallibona, pobles germans*. Zaragoza, 1987.
6. LOMBARTE ARRUFAT, Desideri: *Romanços de racó de foc i poemes de vida i mort*. Zaragoza, 1987.
7. GALÁN CASTAÑ, Josep: *Les cançons de la nostra gent*. Zaragoza, 1993.
8. LOMBARTE ARRUFAT, Desideri: *Romanços mai contats, Boires i borrim*s. Zaragoza, 1995.
9. SASOT ESCUER, Mario: *Joglars de frontera*. Zaragoza, 1997.
10. MICOLAU i BURGÉS, Juli: *Manoll*, Zaragoza, 1997.
11. MORET, Hèctor B.: *Temps Pervers*, Zaragoza, 1999.
12. SAN MARTÍN BONCOMPTE, Josep: *Reculls d'incerta vida*, Zaragoza, 2000.
13. BARQUÍN, Susanna: *L'aventura del desig*, Zaragoza, 2004.
14. TERRADO i PABLO, Xavier: *Diàleg de la cordialitat*, Zaragoza, 2004.

